Em nhớ anh… nhớ vòng tay khép chặt

Cùng ánh mắt thăm thẳm lặng nhìn em…

Mọi sự được sắp xếp đâu vào đó trước khi anh rời đơn vị. Hoàng Mai, tạm gác công việc bận rộn qua một bên trong một thời gian, xin nghỉ phép ít lâu, để ra Huế gặp người yêu.

Vì muốn giữ cho không khí sinh hoạt của đơn vị được diễn tiến bình thường, anh không cho đơn vị biết mình đi đâu, cũng không cho bất cứ sĩ quan thân cận nào hiểu rõ lý do anh đi phép. Riêng Uyển Nhi thì lại cẩn thận hơn, chỉ mong mọi việc được diễn ra êm đềm trong suốt thời gian anh ra thăm để nàng có thể hưởng được những giờ phút thoải mái bên người yêu, bù lại những lúc chờ đợi và căng thẳng mà nàng đã chịu đựng trong những ngày tháng qua.

Giờ phút này nghĩ đến Uyển Nhi, anh nhớ nàng…

Em Uyển Nhi, một ngày phải xa em yêu… thật là dài và đầy nhung nhớ…

Phi Trường Cù Hanh - Pleiku

Người tài xế đưa Hoàng Mai ra phi trường Cù Hanh ở Pleiku, một phi trường quân sự nằm đối diện với những ngọn đồi đầy cỏ, gần núi Hàm Rồng, nơi có cơ sở của quân đội Mỹ cùng đài radar trên đỉnh.

Phi trường rộng lớn. Vào năm 1968, Pleiku được xem như *"thành phố lính*", vì đã là lính, ai mà không một lần ghé đến Pleiku! Có lẽ vì vậy mà phi trường Cù Hanh giữ một vị trí quan trọng trong thời chiến, với những dãy nhà màu trắng được xây cất đặc biệt bằng xi măng, nằm san sát bên nhau, nơi những chiếc phi cơ lặng lẽ nằm chờ bên trong.

Bước xuống xe, anh đi thẳng vào phòng khách để đợi chuyến bay ra Đà Nẵng. Khoảng một giờ sau, chiếc phi cơ chở anh cùng một số quân nhân Mỹ cất cánh. Phi cơ đảo một vòng lấy cao độ trước khi rời vùng an toàn, một không gian được bảo đảm không có nguy hiểm nào từ dưới đất có thể bắn lên phi cơ khi còn bay ở độ thấp.

Phi cơ lên cao dần, bỏ lại phía sau khung cảnh chiến tranh của phi trường với đủ loại máy bay

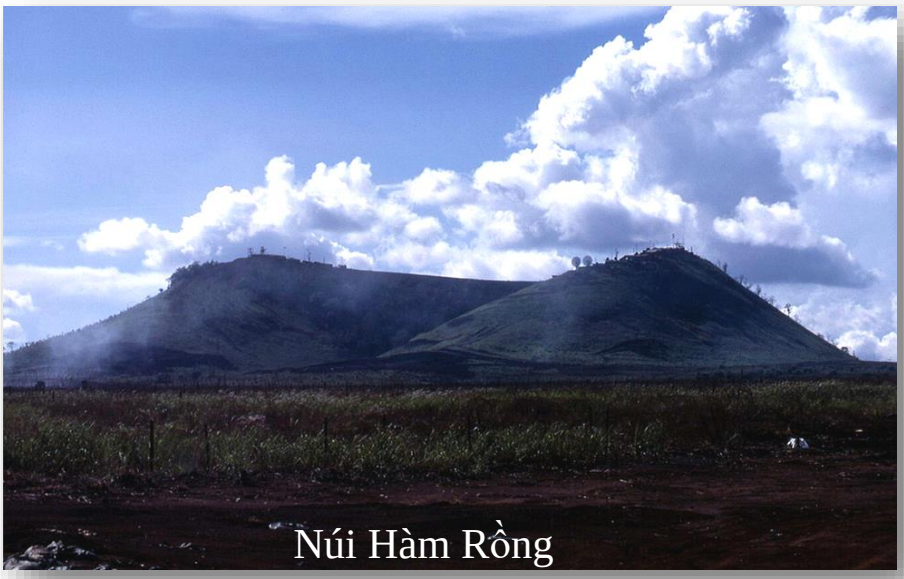

Núi Hàm Rồng

nằm im lìm trong các ụ xi-măng, cùng toà nhà trắng của Bộ Tư Lệnh Quân Đoàn II và những dãy phố đậm màu đất đỏ của thành phố "*đi dăm phút đã trở về chốn cũ*", "*Pleiku gió bụi mưa bùn*", và ngọn núi Hàm Rồng với đỉnh núi bằng phẳng. Tất cả đang xa dần, xa dần, phía dưới phi cơ là màu xanh của núi rừng bát ngát. Máy bay như lao dần vào những đám mây trắng rồi mất hút.

Dựa đầu vào ghế, mắt lim dim, Hoàng Mai ngẫm nghĩ lại khoảng thời gian những năm qua về cuộc đời lính của mình. Anh đã được trui rèn ở trường VBQGVN, không chỉ riêng về quân sự và văn hóa, mà bao gồm các lãnh vực quan trọng, liên quan đến Tổ-Quốc, Danh-Dự và Trách-Nhiệm của một cấp chỉ huy để bảo vệ tổ quốc trong thời chiến.

Anh tự hỏi mình đã làm được gì cho tổ quốc trong những ngày đã qua, cho thời gian hiện tại, và còn gì nữa cho những ngày sắp tới?

Sau bốn năm trui rèn ở trường VBQGVN, anh ra trường với cấp bực Thiếu úy ở tuổi thanh xuân đầy nhiệt huyết. Hoàng Mai và 14 bạn khác được chọn đi binh chủng BĐQ.

Với chiếc mũ nâu oai phong, bụi đời và lãng mạn -theo Uyển Nhi nghĩ- các vị sĩ quan trẻ tuổi đã hãnh diện cùng nhau đi dạo hồ Xuân Hương và phố Đà Lạt -hẳn các anh ai cũng có ít nhiều những kỷ niệm mộng mơ của thời sinh viên- trước khi về trình diện BCH/BĐQ ở Saigon, để rồi mỗi người được phái đi một hướng, khắp 4 vùng Chiến Thuật.

Anh ơi! Lúc các anh đi dạo quanh Đà Lạt, chắc có nhiều cô ngưỡng mộ các anh lắm. Riêng anh, có hình ảnh người đẹp nào đi vào tim anh chưa? Lúc đó em còn ở mãi tận Huế…

Anh dấn thân vào đời binh nghiệp với binh chủng Biệt Động Quân, xông pha ngoài chiến trận, sát cánh cùng những anh em chiến sĩ mũ nâu, cận kề với sự sống và cái chết, vào sinh ra tử, hầu xây đắp một tương lai tươi sáng hơn cho đất nước Miền Nam thương yêu.

Kể từ ngày ấy, những vị sĩ quan trẻ tuổi cùng xuất thân dưới mái trường mẹ phân tán ra khắp Miền Nam VN yêu dấu. Mỗi vị đều rất bận rộn với vai trò của mình, luôn đối diện với những bất ngờ và hiểm nguy của chiến trường lúc đó.

Phần nhiều các anh nắm những chức vụ chỉ huy đơn vị, nên anh em chỉ gặp nhau mỗi năm một lần trong Ngày Hội Ngộ Khóa 16 được tổ chức tại Saigon vào ngày 22 tháng 12 hằng năm, nếu

không bận hành quân hay công tác quan trọng nào khác buộc họ phải vắng mặt.

Các anh, ai cũng cố gắng sắp xếp, chu toàn mọi công việc, mong được về Sài Gòn để có thì giờ vui chơi ở thành phố hoa lệ vài hôm, hàn huyên vui đùa bên những người bạn thân thương. Đời binh nghiệp sống chết cận kề nên tình bạn càng quý và thâm sâu hơn. Bên nhau họ kể lại nhiều kỷ niệm khi còn ở chung dưới mái trường mẹ.

Nhớ những lúc, khi nhận được thư người yêu, các SVSQ đã hãnh diện khoe ầm với nhau. Đọc cho nhau nghe nhiều đoạn mùi mẫn trong thư để các bạn khác phải… thèm và ganh tỵ! Không có chuyện chi là bí mật với đám thanh niên trẻ tuổi độc thân vui tính này. Thiệt là may cho Uyển Nhi, đã yêu Hoàng Mai khi anh không còn ở chung cùng các SVSQ trong trường VBQGĐL nữa, nên không ai biết gì đến mối tình thắm thiết của chàng và nàng.

Họ cùng cười vang khi nhắc đến những bạn có chử viết đẹp, được các bạn khác *"thuê"* viết thư tình tán bồ dùm mình. Nhiều khi một bức thư được chép ra nhiều bản sao, chỉ cần thay tên là…xong! Các vị đó rất được bạn mình o bế và được trả công bằng những… gói kẹo nuga thơm ngọt.

Các anh đa số đều có bạn gái lúc đang đi học, nên khi ra trường phần nhiều các anh lập gia đình ngay, và nay đã có vài con. Riêng Hoàng Mai, anh thua xa các bạn về vấn đề này, tốt nghiệp đã sáu năm, đã là Tiểu Đoàn Trưởng TĐ 11 BĐQ, mà anh vẫn còn cu ki một mình.

Hoàng Mai, sau một thời gian hơn 2 năm ở đơn vị, anh đã là Tiểu đoàn Phó Tiểu Đoàn 34 BĐQ. Khi đơn vị đang hành quân ở vùng Đức Hoà, Đức Huệ, thì được cử đi học Khoá Tham Mưu Trung Cấp ở Trường Chỉ Huy Tham Mưu tại Đà Lạt. Tại đây trong thời gian này, cuộc sống tình cảm của anh bắt đầu có nhiều thay đổi .

Được hưởng một thời gian ưu đãi, sáu tháng xa chiến trường, không nghe tiếng súng, và lại được trở về nơi đã đào tạo mình thành cấp chỉ huy hơn 2 năm về trước, anh cảm thấy sung sướng vô cùng khi được nhìn lại những khung cảnh mộng mơ với khí hậu trong lành mát mẻ của Đà Lạt - thành phố văn hóa và du lịch của đất nước miền Nam.

Thời gian này đánh dấu giai đọan hạnh phúc và đẹp nhất của đời anh, Hoàng Mai đã gặp và yêu Uyển Nhi - cô gái Huế với ánh mắt đen long lanh, lặng lẽ ngước nhìn anh sau những sợi tóc đen dài rũ xuống, làm tim anh xao xuyến- ngay tại xứ hoa anh đào đầy thơ mộng, nơi nàng mới tập tễnh bước chân vào ngưỡng cửa Đại Học Chính Trị Kinh Doanh. Anh đã yêu Uyển Nhi. Anh luôn thì thầm bên tai nàng những lời yêu thương nhớ nhung, và đã xây đắp những ước mơ tương lai cùng người anh yêu…

Sau 6 tháng, khi xong khóa học, Bộ Chỉ Huy BĐQ Trung Ương cho anh hai lựa chọn: Đi Mỹ học bổ túc thêm, hay ở lại để cầm Tiểu Đoàn, và Hoàng Mai đã quyết định ở lại VN.

Thuyên chuyển lên vùng 2, một thời gian khá lâu sau anh được chỉ định làm Tiểu Đoàn Trưởng TĐ11 BĐQ, hậu cứ nằm ở Pleiku. Đây là một thành phố toàn xe Jeep và lính, một thành phố

nhỏ *"đi dăm phút đã về chốn cũ"*, phần nhiều mọi người đều như biết nhau, *"Phố xá không xa, nên phố tình thân…"*.

Trong khoảng thời gian này, anh cảm thấy cuộc đời mình đen tối, lẻ loi nhất. Sống trong một thành phố đèo heo hút gió, đất đỏ tung mù khi xe chạy ngang, trời mưa đường lầy lội đầy bùn, anh không có lấy một người bạn thân. Hơn nữa, lòng anh đang tan nát, cô đơn hụt hẫng vì thiếu nàng. Mọi cố gắng để xây đắp tương lai cho anh và nàng đã trở nên vô nghĩa, bởi Uyển Nhi đã âm thầm rời xứ hoa Anh Đào để trở về Huế.

Uyển Nhi, lần đầu biết yêu, đã phải chia tay anh. Vì không chịu đựng được nỗi buồn của sự xa cách, lòng nàng sụp đổ tan nát, hồn như chìm vào vực sâu của sự cô đơn. Lòng trống vắng, hoang mang, chàng đã đi xa, dấn thân vào trận chiến của đất nước ở một nơi xa tít mù khơi, mà nàng chưa hề nghe và biết đến bao giờ, quá xa lạ cho người con gái xứ Huế. Những câu hỏi nghi ngờ vang lên trong đầu nàng: *"Em có còn gặp lại anh nữa không?"*. Chung quanh nàng, đâu đâu cũng phảng phất hình ảnh anh yêu, khiến nỗi nhớ càng thêm

da diết mênh mông, như dìm nàng xuống vực sâu của sự nhớ nhung cùng tận.

Xa anh lần đó đã ảnh hưởng sâu đậm trên cuộc sống nàng. Uyển Nhi, đã như người mất hồn, thẫn thờ, tim nàng đã rướm máu khi lần đầu phải xa người yêu, nàng đã gục ngã thật sự…

Lần sau cùng Hoàng Mai ghé Đà Lạt thăm người yêu, anh thảng thốt đau buồn khi nghe các cô bạn kể lại nàng không còn ở Cư Xá Thông Reo nữa, mà đã về Huế với gia đình. Uyển Nhi rời Đà Lạt như chạy trốn, không để lại một lời nhắn nào cho anh! Cũng không ai biết khi nào nàng lại trở lên…

Trong phút chốc cuộc đời anh đổi thay. Điều đó đã làm cuộc sống anh như mất hướng. Mất nàng như bổng dưng anh mất tất cả! Lòng anh tràn ngập thất vọng lẫn buồn đau. Anh nhớ lại những lần nàng than thở trong những lá thư gởi cho anh:

> *"Anh ơi! Em đang đau buồn đây. Anh có hiểu cho em không? Anh có hiểu cho em khi yêu anh mà không được nói chuyện cùng anh, yêu anh mà phải sống xa anh…"*

Anh không thể nghĩ rằng việc xa anh đã làm cho người yêu bé nhỏ quá đau khổ như vậy! Anh thật không ngờ… cho đến khi mất nàng. Nỗi buồn làm hồn anh trống vắng, tê tái. Nay anh mới hiểu được nỗi đau mà lâu nay người yêu phải chịu… *vì yêu em mà anh không được nói chuyện với em. Anh nhớ giọng nói của em, anh muốn nhìn em cười, và úp mặt lên mái tóc đen mềm… Bây giờ anh mới thông cảm với nỗi buồn của em thì đã quá muộn…*

Anh không trách nàng, bởi nàng còn quá ngây thơ với cuộc đời, luôn nhìn đời bằng cặp mắt màu hồng, nuôi tình yêu bằng những mộng ước bên người mình yêu. Nàng chưa thể hiểu được tình yêu thời chiến đầy những hy sinh cho nhau. Anh ở trong một guồng máy, mà anh không thể làm gì khác hơn.

> ***…Em có biết không? Những điều tốt đẹp nhất trên cuộc đời không thể nhìn thấy bằng mắt mà phải cảm nhận bằng con tim…và…cả tâm hồn!***

Nay, anh tiếc nuối và tự trách mình. Đã lâu lắm rồi, tình yêu anh dành cho Uyển Nhi chỉ tuôn tràn qua những lá thư xanh gởi cho nàng. Ngoài ra, anh không có dịp ghé thăm người yêu. Nàng luôn phải đợi chờ. *Tình yêu lính là tình yêu xa cách… một cuộc sống rày đây mai đó.* Một người con gái mới bước chân vào ngưỡng cửa Đại Học, như nàng, chưa thể hiểu để chịu đựng một tình yêu đầy những chia ly như vậy…

Hoàng Mai trở về Pleiku với nỗi lòng trống vắng, chán chường, cuộc sống trở nên vô nghĩa. Anh cố xoa dịu niềm đau, giữ cho mình thật bận rộn để đầu óc bớt suy nghĩ, tim bớt nhớ nhung. Những đêm dài, sau giờ làm việc anh đã tìm quên nơi vũ trường Phượng Hoàng cùng các… , với tiếng nhạc hòa trong khói thuốc lá, ngày này qua tháng nọ.

Nhưng khi khuya đến, một mình trở về trong căn phòng nhỏ, im vắng cô đơn, anh đã nhớ nàng quay quắt. Anh không thể tự đánh lừa mình, anh không thể quên nàng. Sự nhớ nhung như gặm nhấm hồn anh.

Anh nhớ tiếng nói nhẹ như hơi thở, nhớ ánh mắt tha thiết của người con gái Huế mà anh đã yêu với hết trái tim mình. Thời gian xa nàng cũng đã hơn hai năm, có điều gì đã ngăn cản khiến anh để thời gian trôi qua lâu như vậy?

Niềm đau mất nàng đã làm anh như con chim bị đạn, tim anh vẫn còn rỉ máu bởi vết thương của lần cuối đi tìm nàng ở Cư Xá Thông Reo... Việc Uyển Nhi trở về Huế đã như mũi tên xuyên qua tim anh. Hoàng Mai sợ anh sẽ gục ngã thật sự nếu như lần này đến Cư Xá tìm mà không còn nàng ở đó, có nghĩa là anh sẽ mất nàng vĩnh viễn, Anh vẫn cố nuôi một hy vọng mong manh.

Với hình ảnh nàng đầy ắp tim mình, Hoàng Mai quyết tâm vượt ra khỏi những suy nghĩ đã làm anh chùn bước lâu nay. Anh phải đối diện với thực tế, dù có gì đi nữa…

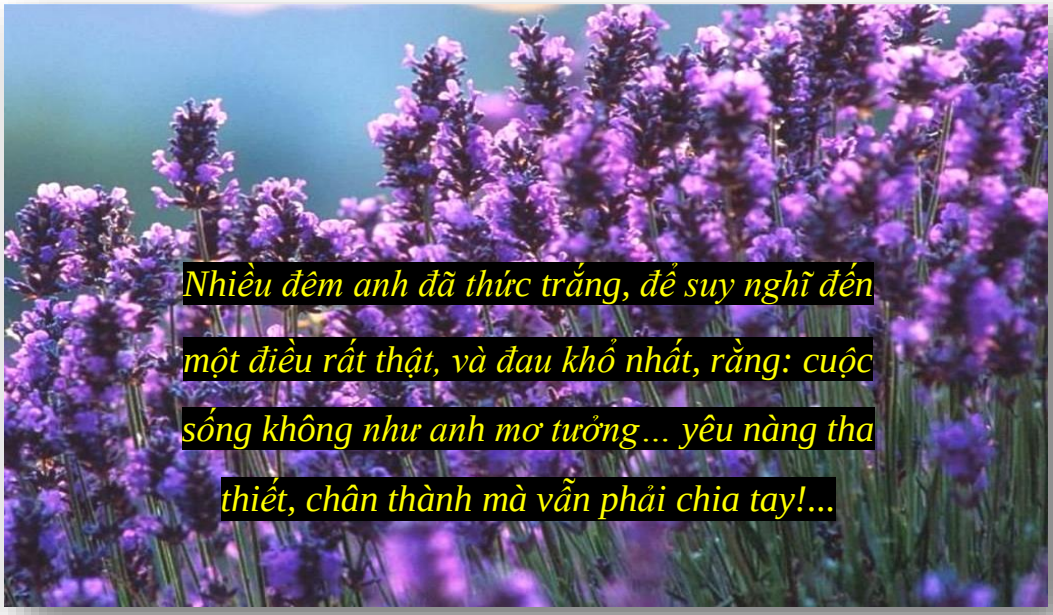

Không chịu đựng nổi niềm đau đó, vì càng cố tìm quên lại càng nhớ, lấy hết can đảm, anh nhất quyết đi tìm nàng một lần cuối…

cho dù tim anh có vỡ vụn tan tành. May thay, Trời còn thương anh. Uyển Nhi đã trở lên Đà Lạt, vẫn ở tại Cư Xá Thông Reo cùng các bạn.

Thảng thốt, không nói nên lời, Uyển Nhi gục đầu trên vai anh, để những giọt nước mắt rơi xuống thấm ướt áo anh. Xa nhau với bao đổi thay. Hơn hai năm không gặp, nhưng trong nơi sâu thẳm của trái tim, có phút giây nào mà Uyển Nhi không nhớ đến Hoàng Mai! Vòng tay khép chặt của người yêu đã xóa đi những ngăn cách của thời gian xa vắng. Nhưng, điều hạnh phúc và quan trọng nhất… là anh đã đi tìm nàng thật đúng lúc và… chưa quá trễ…

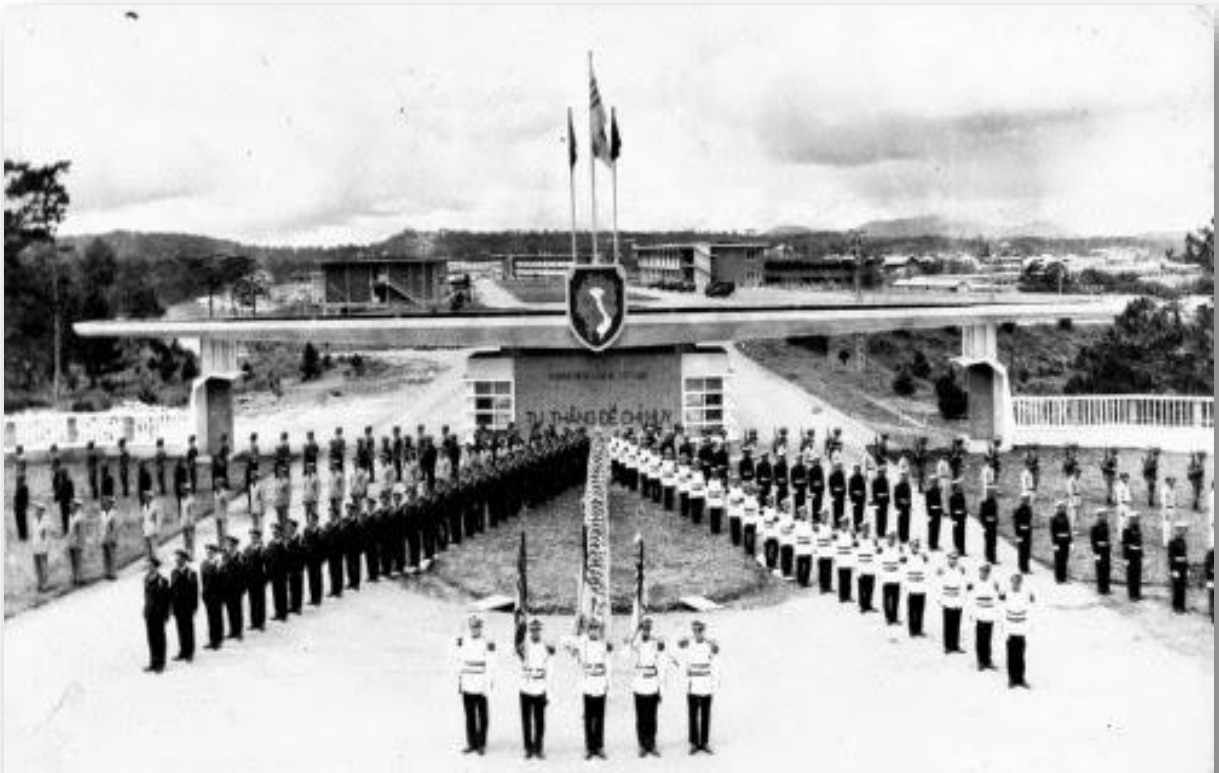

Nghĩ lại Hoàng Mai giật mình, anh thầm cảm tạ Thượng Đế. Nếu lúc trước anh quyết định đi Mỹ thì làm sao có được ngày hôm

nay! Làm sao có cơ hội gặp lại Uyển Nhi? Mà chắc chắn giờ này nàng đã ở rất xa vòng tay của anh…

Lần này anh sốt ruột, mong mau đến Huế để được gặp nàng. Anh lo lắng mình đã quá chậm trễ, sợ Uyển Nhi không kiên nhẫn chờ anh lâu hơn, nhất là bên cạnh, mẹ nàng hay thúc hối. Thời gian yêu nhau bốn năm, thật chín mùi, và quá lâu cho nàng phải đợi chờ anh.

Tim anh như thắt lại khi nghĩ nàng đang ở gần một ai đó, và đang đi lang thang mà không có anh ở cạnh. Bàn tay nàng có chờ chiếc nhẫn của anh không? Có phải nàng đã đợi anh quá lâu chăng?

Hoàng Mai biết rõ lòng mình…

> ***Anh đã tìm được tình yêu chân thật, mà có lẽ mỗi đời người chỉ có 1 lần. Lần đó… hạnh phúc gần vuột khỏi tay anh, nay anh phải nắm thật chắc, giữ lấy hạnh phúc của đời mình.***

Những năm qua chiến trường luôn sôi động khiến cuộc sống anh bị cột chặt với đơn vị. Anh luôn sát vai cùng các anh em binh sĩ vào sinh ra tử, từ chiến trường này qua chiến trường khác. Nơi tiền tuyến cách rất xa chốn hậu phương, xứ hoa anh đào mà nàng đang theo học, nên Hoàng Mai ít có dịp ghé thăm nàng như lòng anh mong ước.

Giờ ngồi đây trên máy bay, giữa khoảng trống, không chút bận rộn, Hoàng Mai cảm thấy yêu nàng tha thiết. Anh thương nàng đã chịu đựng nỗi buồn xa cách triền miên hơn là niềm vui đơn giản

của người con gái mới biết yêu. Ánh mắt thơ ngây của cô sinh viên mới bước chân vào ngưỡng cửa Đại Học đã trở nên buồn xa vắng, khiến lòng chàng xốn xang, chính anh, sự xa cách nhớ nhung người yêu cũng làm hồn anh tê tái.

Em có biết không?

Ký ức đẹp bên nhau của anh và em mãi không thể xóa nhoà, mà chỉ lớn mạnh theo thời gian…

> *Em yêu! Anh ấm lòng vì biết chắc có em đợi chờ anh, dù em đang ở thật xa anh! Khoảng cách sẽ không là gì, nếu chúng ta yêu nhau thật lòng, em nhé!*

Hoàng Mai hồi hộp, Anh sắp gặp nàng trên đất Thần Kinh. Đây là lần đầu anh được nhìn thấy xứ Huế, xứ mà anh được biết rất nhiều qua những bài hát, những bài thơ, sách vở ca tụng Cố Đô Huế, nơi đã hứng chịu bao tang thương do VC gây ra trong dịp Tết Mậu Thân! Nhất là cô gái Huế anh yêu, với tiếng nói mà anh không thể quên, dù có xa nàng bao lâu đi nữa.

Một cảm giác khó tả xâm chiếm hồn anh, lần này anh "*đột kích*" đi thăm nàng với một kế hoạch thật liều lĩnh trong đầu. Anh cảm thấy vừa lo lắng, lại vừa hân hoan. Nhưng… liệu mình có đạt được kết quả như anh hằng mơ ước không? Anh tin chắc Uyển Nhi sẽ nghe theo những điều anh căn dặn, và sẽ đợi anh.

Sân bay quân sự Đà Nẵng 1968. Những chiến đấu cơ

F-105 của không quân Mỹ đang đậu từng hàng trên sân bay

Hoàng Mai chạnh nhớ tới những vị sĩ quan dưới quyền thân thiết, nhớ TĐ 11 BĐQ đang nghỉ dưỡng quân sau một cuộc hành quân dài ở vùng Đức Cơ. Tương tự như những lần trước, đơn vị anh phải tái tiếp tế bốn lần, mỗi lần được trực thăng chở vào cho đơn vị năm ngày lương khô, mỗi lần như vậy đơn vị phải di chuyển ngay sau khi nhận thực phẩm để đề phòng địch pháo kích, vì vị trí ít nhiều đã bị lộ.

Miên man với những ý nghĩ về tình yêu và chiến trường, anh như được kéo về thực tại khi thấy vùng biển màu xanh dương ló dạng ở chân trời. Hít một hơi thở thật sâu, anh nghĩ tới những giờ phút sắp đến… anh nhớ đôi mắt người yêu mà đã khá lâu anh không được nhìn.

Chắc Uyển Nhi sẽ vui lắm khi gặp lại anh. Còn mẹ nàng thì sao? Hoàng Mai cảm thấy lo lắng. Người mà anh thầm kính trọng, kể từ khi anh tình cờ được Uyển Nhi cho đọc bức thư bà gửi cho nàng hai năm trước, với lời lẽ yêu thương của người mẹ và cương nghị của người cha.

Anh thầm nghĩ nàng có phước khi có được người mẹ đáng kính như vậy. Khi ba nàng nằm xuống, bà đã luôn hướng dẫn và chăm sóc các con, trong hoàn cảnh thật chật vật, khó khăn của một mẹ và sáu con thơ, với đứa đầu mới học lớp nhì, và đứa út còn trong bụng mẹ.

> ***Em yêu, anh nhớ em, nhưng chỉ một thời gian ngắn nữa thôi, anh sẽ đến bên em và ôm em thật chặt…***

Máy bay đáp xuống phi trường quân sự Đà Nẵng, một phi trường rất rộng lớn và hiện đại, đầy những chiến đấu cơ phản lực của không quân Mỹ đậu thành từng hàng trên sân bay. Bước vào phòng khách phi cảng, Hoàng Mai bốc điện thoại gọi ngay cho Huy, người bạn cùng khóa đang đảm nhậm chức vụ Liên Đoàn Trưởng LĐ1 BĐQ đóng tại Đà Nẵng. Trong Quân Đội và Binh Chủng thì anh Huy là xếp của Hoàng Mai, nhưng trong tình bạn đồng khóa thì anh Huy lúc nào cũng sốt sắng và chân tình với bạn.

Là một trong 15 người chọn binh chủng BĐQ khi ra trường, anh Huy nổi tiếng về tính can đảm khi xung trận, tài điều quân khi phối trí và điều động các đơn vị ở chiến trường. Các Tiểu Đoàn Trưởng trong đơn vị của anh cảm phục anh, và cấp trên ở Quân Đoàn luôn tin tưởng anh trong các chiến dịch lớn nhỏ. Anh luôn chiến đấu rất hăng say với tấm lòng đầy nhiệt huyết.

Điện thoại reo, đầu giây bên kia có tiếng trả lời "*Trung tá Huy, tôi nghe*".

Sau khi nhận ra tiếng nói của Hoàng Mai, anh Huy ngạc nhiên và vui mừng, anh đã cho xe ra ngay phi trường đón bạn mình vào BCH Liên Đoàn để chuyện trò. Thật may cho Hoàng Mai, vì Liên Đoàn đang nghỉ dưỡng quân sau một thời gian dài hành quân vùng An Lão.

Lâu không gặp nhau, xe vừa ngừng thì anh Huy đã chạy ra tay bắt mặt mừng đón Hoàng Mai. Cũng khoảng vài năm chưa gặp lại nhau, người nào nhìn cũng rắn rỏi, cương nghị, khác hẳn với nét thư sinh của sĩ quan trẻ tuổi lúc mới ra trường. Hai người bạn cùng khóa, cùng binh chủng BĐQ nên dễ thông cảm nhau. Câu chuyện của họ nổ như bắp rang, hết chuyện chiến trường đến chuyện bạn bè kẻ còn người mất, rồi qua chuyện cá nhân.

Hoàng Mai đã bị thương trong chiến trận, đã hy sinh một phần cơ thể cho đất nước thân yêu, nhưng khi gặp lại Huy, mới biết trên người của bạn mình cũng đầy những dấu vết ghi lại những kỷ niệm của những lần dụng độ đã qua.

Hoàng Mai thầm cảm tạ ơn Trên đã che chở cho người bạn mà anh hằng quý mến, để ngày hôm nay, hai người còn có dịp gặp lại nhau, tay bắt mặt mừng, vui cho tình bạn cùng học chung dưới mái trường mẹ, giờ này còn được nhìn thấy nhau, thật còn gì quý hơn!

Khi biết mục đích chuyến đi của Hoàng Mai, anh Huy đã vui mừng ra mặt:

- *Có vậy mới được chứ!*

Anh Huy đã vỗ vai bạn rồi rót rượu chúc mừng. Hai người cùng nâng ly, vui với hiện tại của mình. Còn tương lai thì cả hai chỉ biết kỳ vọng mọi sự đều được bình ổn trong sự hỗn loạn của thời buổi chiến tranh. Hoàng Mai biết anh Huy rất bận, và chính mình cũng đang nóng lòng gặp người yêu, nên nói:

- *Thôi, vui với bạn chừng đó đủ rồi. Cho mình ra Huế trước khi trời tối vì còn phải đi tìm phòng ngủ nữa, để dịp khác mình lại gặp nhau sau.*

Trước khi từ giã, anh Huy căn dặn Hoàng Mai:

- *Để moa liên lạc với Thanh Thiên, nó là Thiếu Tá TĐT Tiểu Đoàn 3 của Trung Đoàn 54 có hậu cứ ở Long Thọ, ven biên của thành phố Huế.*

Cùng là người bạn đồng khóa, anh Thiên mới xong khóa tu nghiệp ở Fort Benning về, và vì nhu cầu chiến trường, Tướng Ngô Quang Trưởng đã chuyển anh về Trung Đoàn 54 của Sư Đoàn 1, và ngay sau đó anh được bổ nhiệm về chỉ huy Tiểu Đoàn 3.

Vừa nghe điện thoại của anh Huy, anh Thiên đã vui mừng chào hỏi, và sau đó anh Huy trao điện thoại cho Hoàng Mai.

Từ ngày ra trường Hoàng Mai chưa có dịp gặp lại anh Thiên, vì hai người ở khác Binh Chủng và lại khác cả Vùng Chiến Thuật, nhưng Hoàng Mai không bao giờ quên SVSQ Nguyễn Thanh Thiên và SVSQ Nguyễn Kỳ Nguyên. Hai người bạn có gương mặt sáng sủa, đẹp trai trong bộ Jaspé dạo phố mùa đông, và mỗi

Chúa Nhật cả hai cùng hay ghé vào hai nhà nằm cạnh nhau trên con đường dốc Minh Mạng...

Minh Mạng và Duy Tân là hai con đường đã ghi lại biết bao dấu giày của SVSQ K16 *"đi lên đi xuống*" vào những ngày Chúa Nhật, vậy mà chỉ có hai chàng Thanh Thiên và Kỳ Nguyên là có chỗ nghỉ chân! Sau này, khi ra trường, cả hai anh đều trở thành con rể của hai gia đình nằm trên đường Minh Mạng này.

Nguyên đã bị Việt Cộng thảm sát cùng với khoảng trên 5 ngàn người khác tại Huế trong dịp Tết Mậu Thân đợt một vào đầu năm nay. Trong thời gian này, chính Uyển Nhi yêu dấu của anh cũng bị kẹt lại Huế trong nỗi kinh hoàng, khiến lòng Hoàng Mai lúc đó nóng như lửa vì lo cho tính mạng của người yêu sẽ bị chiến tranh cướp mất.

Anh ơi! Anh còn nhớ không?

Cũng trong khung cảnh dầu sôi lửa bỏng của Mậu Thân đợt một, anh đã đặt Bộ Chỉ Huy Tiểu Đoàn 11 BĐQ ở Domain De Marie, để điều động các cánh quân giải tỏa thành phố Đà Lạt khỏi sự chiếm đóng của Cộng Quân trong đợt tổng công kích của CS, và Uyển Nhi đã được gặp lại người yêu sau những ngày kinh hoàng khi kẹt lại ở Huế. Sau đó một lần nữa không lâu, Uyển Nhi luôn nhớ cây cầu Ông Đạo và con đường dốc hướng về Nhà Thờ Con Gà dẫn đến Tiểu Khu, nơi anh nằm dưỡng thương trong

lần đem TĐ11 BĐQ trở lại để giải tỏa áp lực của Cộng Quân vào thành phố Đà Lạt trong dịp Mậu Thân đợt hai năm 1968, mà máu Hoàng Mai đã nhỏ xuống trên mãnh đất Đà Lạt thân yêu.

Uyển Nhi đã đi trong giá lạnh, với trái tim nóng cháy và bó hoa hồng trên tay, dưới trời mù sương vào buổi sáng tinh sương để đến thăm chàng.

Nơi đây, với bàn tay bị thương đang băng trước ngực, tình yêu dạt dào trong lòng, chàng và nàng đã đi bên nhau biết bao nhiêu lần trên khúc đường có cây cầu nhỏ nổi tiếng của Đà Lạt, với ba ngả rẽ đầy ắp tình yêu.

Bên kia cầu, rẽ trái là con đường đầy thông dẫn đến Nhà Thủy Tạ màu trắng với bao kỷ niệm đầy ắp tim chúng mình, hình ảnh nàng lung linh với những sợi tóc đen dài rũ xuống, bên ly cà phê bốc mùi thơm ngạt ngào. Rẽ phải là con đường dẫn đến Tiểu Khu, đầy hoa Mimosa vàng rộ nở, vun đầy những ngày hạnh phúc khi anh nằm dưỡng thương sau hai lần chết hụt, có cô y tá sinh viên Chính Trị Kinh Doanh thăm viếng và chăm sóc.

Còn bên này cầu, con đường vòng quanh hồ Xuân Hương, với những hàng thông xanh, đã là nhân chứng cho những lời thì thầm yêu thương mà mình đã trao cho nhau. Và, trong những lúc này Uyển Nhi luôn dựa đầu vào vai người yêu, ôm lấy cánh tay anh, lặng lẻ bước trong nổi vui buồn lẫn lộn, vì thời gian gần bên anh có giới hạn, sự chia ly luôn rình rập, sẳn sàng để đưa anh đi… Bên nhau cả hai không thấy gì ngoại trừ bước chân của nhau, đã bao lần chàng và nàng không muốn đếm thời gian nữa…

Tiếng cười của anh Huy làm Hoàng Mai giật mình:

- *Lại mơ mộng nhớ nàng nữa rồi! Thiên nó muốn nói chuyện với bạn kìa.*

Khi nghe tiếng Hoàng Mai và biết được chàng có một *"sứ mạng cao cả"* tại Huế, Anh Thiên mừng rỡ và hứa sẽ lo cho chàng thật chu đáo. Có lẽ ngoài tình bạn đồng khóa, anh Thiên còn có "*tình đồng hương xứ Huế*" với Uyển Nhi chăng? Hơn nữa, Chị Hương và Uyển Nhi cũng đã gặp nhau vài lần ở Đà Lạt, lúc đó chị đã có cháu bé.

Những năm học ở xứ hoa anh đào, ngày cuối tuần, Uyển Nhi hay ghé chơi ở quán chè số 47 đường Minh Mạng kế bên nhà chị Thiên Hương. Đây là nhà của Ái Hiếu, cháu của Uyển Nhi, một hoa khôi của khóa 9 Chính Trị Kinh Doanh, khóa đàn em sau này, với cặp mắt to đen, nước da trắng, đôi má đỏ hồng của gái Đà Lạt, đã làm tim nhiều chàng khóa đàn anh*" ngất ngư con tàu đi"* một thời.

Trước khi chia tay, anh Huy lấy trong túi áo ra một bao thư, vỗ vai Hoàng Mai, và trao cho chàng:

- *Mừng bạn cưới vợ. Gì mà giờ này mới chịu lập gia đình! Người ta thì con cái đùm đề rồi…*

Ngay sau đó, anh Huy cho tài xế đưa Hoàng Mai về Huế, đến thẳng khách sạn Hương Giang, là nơi mẹ và dì anh từ Sài Gòn ra, đang đợi anh ở đó.

Những ngày ở đây, vì anh Thiên rất bận với trách nhiệm của đơn vị trong lúc chiến trường đang gay cấn, nên hai người bạn chỉ gặp nhau trên máy truyền tin. Lúc đó Tiểu Đoàn của anh Thiên đang hành quân trong mật khu Núi Rẫm.

Dù bận rộn như vậy, nhưng anh Thiên đã tận tình giúp đỡ. Anh cho hậu cứ biệt phái hẳn chiếc xe Jeep cùng tài xế của chính mình cho Hoàng Mai dùng làm phương tiện di chuyển trong suốt thời gian chàng ở Huế.

Hoàng Mai biết ơn anh Thiên rất nhiều, vì nhờ đó mà anh cũng không đến nỗi *"quá đơn sơ",* khi đi thi hành *"sứ mạng cao cả"* mà

lại cứ phải cuốc bộ thì tội cho Uyển Nhi biết mấy! Và cũng nhờ đó mà Hoàng Mai được dịp ghi lại nhiều hình ảnh kỷ niệm của thời điểm quan trọng này tại xứ Huế.

Thật cảm động và đáng quý biết bao cho tình bạn thâm sâu của những chàng trai Đa Hiệu cùng xuất thân ở trường VBQGVN, họ chân tình đối xử với nhau, không chỉ ngoài trận tuyến mà ngay cả những lúc ở hậu phương. Đã từng vào sinh ra tử nhiều lần, nên càng quý tình bạn với nhau hơn.

Hoàng Mai sẽ ngỡ ngàng biết bao, nếu không có hai người bạn – anh Huy và anh Thiên- Đặc biệt là anh Thiên trong lúc này, đã giúp Hoàng Mai tận tình trong lúc quanh anh, nơi xứ Huế đặc biệt, quá xa lạ không có ai quen, ngoài Uyển Nhi, người em yêu quý của anh…

Còn tiếp….